

det er kun ganske lidt. Og naar det siges, at man vækker Forventninger, maa jeg gøre opmærksom paa, at det er en nødvendig Følge af, at Forslaget indbringes, og derfor er det, jeg retter en Bøn til Finansudvalget om, at det i denne Vinter vil se at naa saa vidt, at der kan foreligge en Betænkning over Forslaget. Da ville de paagældende vide, om de kunne vente noget eller ikke. En Betænkning vil gøre det af med Forventningerne enten paa den ene eller den anden Maade, idet de paagældende da ville faa Sikkerhed for, om Forslaget bliver til noget eller ej. Naar det ærede Medlem lagde os det Ord paa Sinde, at man ikke skal vifte med Aks for den hungriige Okse, gælder dette efter min Mening slet ikke i dette Tilfælde. Det, vi Forslagsstillere have gjort, er, hvad man overhovedet maa gøre, naar man vil gennemføre en Sag enten paa den ene eller anden Maade. Naar det ærede Medlem sagde, at vi ønske at indskrænke Forslaget, maa jeg svare, at det slet ikke er et Ønske, jeg har fremsat, men jeg har fremsat det som noget, man maatte gøre, naar man kom til den Overbevisning ved en Undersøgelse, at Forslaget gik for vidt i finansiell Henseende. Hvis det gør det, ere vi nødte til at finde os i en Indskrænkning af Forslaget. Men naar der overhovedet tales om de finansielle Virkninger af Forslaget, og der fra det ærede Medlems Side nævnes, at det endog kan komme op til en Sum af 4 Millioner, siger jeg: Jeg nøjes ikke med den Slags finansielle Beregninger, da de jo kun ere Sandsynlighedsberegninger. Man siger, der er saa mange, der have deltaget i Krigene, og der er saa mange, der ville falde ind under Forslaget. Ja, man ved, hvor mange der endnu er levende af dem, der have deltaget i Krigene, men man ved paa Forhaand ikke, hvor mange der falder ind under Forslaget, og paa Forhaand heller ikke, hvor mange der falder ind under de forskellige Klasser, Forslaget nævner, saa at alle Beregninger og Tal, der ville fremkomme, kunne blive ganske andre, end der er nævnt, naar man har foretaget en Undersøgelse. Jeg kan slutte mine Udtalelser med igen blot at bede Finansudvalget, til hvem Sagen formodentlig bliver henvist, om, at det vil afgive en Betænkning i Løbet af denne Samling, for at vi dog kunne være i Stand til at danne os et Skøn over, hvor vidt de Forventninger, som nu ganske sikkert ere vakte ude i Landet, kunne ske Fyldest, eller om Forventningerne helt maa bringes ud af Verden.

L. Rasmussen: Det var ikke min Agt at tage Ordet ved denne Behandling. Jeg har ikke blandet mig i Forhandlingen i tidligere Aar, naar Sagen har ligget for, og det var heller ikke min Agt at gøre det i Dag, men Forhandlingen er i Dag ført efter en større Maalestok end før, og der er kommet flere Udtalelser frem om denne Sag, end jeg havde tænkt. Fra Barnsben har jeg næret en høj Grad af Sympati for de gamle Krigere, og jeg er personlig af den Mening, at den danske Stat ikke har stillet sig saa kulant, som den burde, over for disse og over for Invalidler baade fra Krigens og Fredens Tid, men jeg skal ikke komme ind paa, hvor vidt vi kunne komme i den Henseende, og hvor meget vi kunne gøre, saa meget mere som jeg ikke har nogen Anelse om, hvor vidt det rækker i finansiell Henseende. Jeg vil imidlertid under alle Omstændigheder slutte mig til den Opfordring, der er kommen til Finansudvalget om at gøre noget for, at det kan vise sig, om det danske Folketing har saa meget Mod, at det kan tage Stilling til en saadan Sag. Det forekommer mig at være meget urigtigt, at vi Aar efter Aar blive ved at køre med den Sag, og Aar efter Aar blive ved at give dem, det gælder, Haab om Hjælp fra Statskassens Side og Aar efter andet skuffe dem. Jeg mener, vi bør i alt Fald gøre saa meget, at vi give de gamle Krigere Besked om vor Stilling til denne Sag. Vi maa gøre et Arbejde og se at komme til Ende med Sagen. De gamle Krigere have Krav paa dette, naar Sagen overhovedet er kommen frem her i Rigsdagen. Jeg mindes fra min Barndom, da Krigene i 1864 brød ud, de begejstrede Krigssange, og af Omtale kendte jeg jo Begejstringen fra Trearskrigen, jeg mindes godt den Ros, der ved mange Lejligheder i Fæsttaler, i Bladene er ydet Heltene fra Fredericia og Isted og fra Dybbøl og Sankelmark, og derfor smertes det mig, hver Gang en saadan gammel Krieger, som trænger til Støtte fra Samfundets Side, i Stedet for at faa Støtte bliver behandlet næsten som en Hund.

Jeg havde sidste Foraar et Tilfælde, hvor jeg selv var Vidne til noget saadant. Det forbavser mig, at den danske Administration overhovedet kan optræde paa den Maade mod en Mand, som har været Soldat. Da jeg selv har haft med Sagen at gøre, ved jeg Besked med den, og jeg ved Besked om, at Manden var i sin gode Ret, og jeg har set, hvilken Behandling han